

[Sønderup.]

medvirke til et Kontrolsystem. Ja, det siger man nok, men naar man saa skal til at udforme det nærmere, som den ærede Ordfører gjorde det i sin Tale, er det iøjnefaldende og interessant, at man nok vil have et Kontrolsystem, men ikke et virkeligt Kontrolsystem. Man er bange for, at dette Kiggeri og Eftersyn skal krænke Arbejdernes Retsfølelse.

Naar den ærede socialdemokratiske Ordfører vil gøre op, hvor meget man kunde have tilladt sig at bedrage, uden at det havde kostet mere, end Kortsystemet i sin Helhed har kostet, saa siger jeg, at det er ikke nok at se paa den Side, der vender mod Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Vi maa ikke glemme, at Formaalet med Arbejdskortsystemet og saa var at sikre en vis Kontrol med sociale Ydelser paa andre Omraader, og hvad det har betydet i saa Henseende, kan det være meget vanskeligt at gøre op. Jeg er tilbøjelig til at tro, at netop i det Forhold har Arbejdskortene haft større Betydning, end man almindeligvis i det daglige er tilbøjelig til at tillægge dem. Jeg forstaar ikke den Modstand, der fra Arbejderside til syvende og sidst er mod en virkelig Kontrol. Jeg forstaar ikke, at man for Alvor kan mene fra den Side, at Samfundet skal øse næsten utallige Millioner ud til den Slags sociale Foranstaltninger uden at have Mulighed for at øve en virkelig effektiv Kontrol. Det er saa meget mere ufatteligt, som det ikke kan være os ubekendt, at man netop fra Arbejderside fortrinsvis har stillet Krav om Kontrol og Indgreb og Indseende baade med det ene og det andet. Det er saa ganske ejendommeligt at lægge Mærke til, at naar Talen er om alle andre Omraader end deres egne, saa skal der endelig reguleres, kontrolleres og gribes ind og foranstaltes Eftersyn, hvorimod naar det drejer sig om Arbejderforhold, saa er man saa ømfindtlig, saa løfter man advarende Pegefingern i Vejret. Vi havde Lejlighed til at overvære det forleden, da det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft med den mesterlige Patos, som han nu er i Besiddelse af, gjorde gældende, at man endelig ikke maatte krænke den saakaldte „Arbejdernes Solidaritetsfølelse“. Jeg forstaar ikke den mimoseagtige Indstilling, man har, naar det drejer sig om ens egne Forhold, naar man modsat saa udmærket godt kan tænke sig det, naar det drejer sig om andre.

Det er min Opfattelse, at Kontrol er nødvendig, og Spørgsmaalet er saa, om de forskellige Faktorer loyalt vil medvirke til, at det kan sættes i System paa det Grundlag, der nu er foreslaet i det foreliggende Lov-

forslag. For bliver det ikke Tilfældet, saa mener jeg, at man for Alvor maa overveje at skride til Indførelsen af en uafhængig Kontrolinstitution, og det er min Opfattelse, at vi faar ikke en effektiv Kontrol, før vi faar en uafhængig Kontrolinstitution. Saa vidt mig bekendt har man det i England.

Jeg kan anbefale det foreliggende Regeringsforslag, og jeg kan ogsaa anbefale det andet Forslag, som vi har til Forhandling i samme Forbindelse, nemlig det, som har Relation til Lov om offentlig Forsorg, og som gaar ud paa at give Lovhjemmel til at foretage en vis Kontrol over for de Indtjeningsbeløb, de paagældende har haft.

Hvad derimod angaar det kommunistiske Forslag, maa jeg afgjort fraraade det. Det eneste i Forslaget, som kan have Interesse i den Forbindelse, er det Afsnit, der foreslaar Arbejdskortordningen ophævet, og da det indeholdes i Regeringsforslaget, er det ganske unødvendigt af den Grund at vedtage det kommunistiske Forslag. Der er adskillige Spørgsmaal i det kommunistiske Forslag, som man afgjort maa vende sig imod. Der stilles Forslag om at vende tilbage til den Ordning, vi havde før Revisionen i 1942, gaende ud paa, at der ikke skulde være nogen Sondring med Hensyn til Tilskud mellem Forsørgere og de unge under 22 Aar. Jeg tror, at saadan som Indtjeningsmulighederne er, og som i det hele taget Betingelserne for at skaffe sig Beskæftigelse er, er der ingen Grund til at gaa fra den Ordning, som man indførte i 1942, altsaa gaaende ud paa, at de unge under 22 Aar maa hjælpe sig med et mindre Statstilskud end de ældre. Vi mener ogsaa, at det er ganske urimeligt at stille Forslag om, at Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 6, skal udgaa, altsaa den Bestemmelse, der fastslaar, at unge under 22 Aar udgaar af Arbejdsløshedskassen, saafremt de ikke har haft Beskæftigelse i 26 Uger i de sidste 18 Maaneder. Naar man nu ved, hvor vanskeligt det er at faa Arbejdskraft, praktisk talt inden for alle Omraader, tror jeg nok, man med en vis Ret kan sige, at de, der ikke har præsteret at skaffe sig Arbejde i 26 Uger i Løbet af 18 Maaneder, er ikke værd at oprettholde inden for en Arbejdsløshedskasse, og jeg tror, at jo før man gør sig fortrolig med den Tankegang, des bedre er det.

Hvad angaar de øvrige Lempelser med Hensyn til Karenstid og 26 Ugers Bestemmelsen o. s. v., saa finder jeg ogsaa, at det er fuldstændig urimeligt under den nuværende Situation at skride til en Ændring i saa Henseende.

Det er ganske ejendommeligt at lægge